

LA NIT JUST ABANS DELS BOSCOS

12 12/2005

... a mi, totes aquestes històries em deixen fet caldo, perquè tot s'embolica quan la cosa va massa enllà, conec una dona que va morir de tan enllà com va anar la cosa, em deixa fet caldo la quantitat de gent que moriria d'això si fos més fàcil, la quantitat de gent que aniria més enllà si trobés la manera de fer-ho, si no els fes por la manera de fer-ho, si tinguéssim sempre la seguretat de dinyar-la, pot durar molt de temps, i si algun dia s'arriba a inventar una santa manera de fer-ho, molt dolça, i per a tothom igual, es muntaria una matança amb totes aquestes històries que sempre van massa enllà!, una bona matança, segur, com aquella dona que la va ben dinyar per haver menjat terra, se'n va al cementiri, es posa a cavar al costat de les tombes, agafa terra amb les mans, terra de la més profunda, i se la fot æ aquesta mena d'històries, si en fas cas, si et deixes anar, et tornen boig æ perquè la terra dels cementiris, la que és a tocar els taüts: tu que refredes els morts, tu que tens el sant costum de refredar-ho tot fins al fons i sense retorn possible, refreda ja d'una vegada aquesta boja que sóc! æ ¿qui li devia explicar que un invent com aquest funcionaria?, a aquella puta boja que menjava terra fins a dinyar-la, en mig del cementiri on la vaig veure amb els meus propis ulls æ que algú li hagi explicat aquest invent, em deixa fet caldo, devia ser una altre puta vella, segurament, amb les seves receptes

æ una bona matança, i molt dolça, molt! æ ara, que no tothom es posa a manjar terra, si s'hagués inventat la manera de fer-ho (en lloc de terra, un polsim lleugeret, que no notariem passar, gratuït per a tothom, i que et deixa bé per quan la cosa va massa enllà) tothom es refredaria a la més mínima història, perquè, si et deixes fer, les més petites, les petites petites van massa enllà i tot, i et deixen tot fet un embolic, en canvi, la que et dic, era una puta, l'havia vista, una nit, al seu carrer, en una finestra d'un quart pis, i des de llavors vaig seguir-la, fins al cementiri, ¿com pensar una cosa així d'una puta?, fins i tot elles es tornen boges, després te l'ensenyaré, la finestra, llavors jo, ara, estic per muntar-m'ho a la meva manera: a tu et va bé?, perfecte! æ fotre el camp abans que ella es posi a parlar, o faig com qui no entén res, perquè si no ella et diu tot el que et cal per deixar-te fet caldo, així que jo m'estimo més muntar-m'ho a la meva manera: a tu et mola?, collonut! æ i a fotre el camp tranquil·lament, just abans de les grans frases ...

Bernard-Marie Koltès
La nit abans dels boscos.
Biblioteca teatral

“Tuve mucho miedo”